

ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója

VII. évfolyam 6. szám

2000. november-december

Tartalom:

Gondolatok Szent Család vasárnapjáról.....	1
A Mária Magdolna Plébánia Jubileumi Évkönyve	3
Karácsonyi ajándékok	3
Ne félj!	
Felkészülés az Úrjövetre	4
A család szerepe a hitoktatásban 4.....	6
December hónap szentje:	
Egy szentéletű feleség:	6
Megszólított az Úr	7
Családi lelkinap	8
Ajándékok, amelyek nem kerülnek semmibe!	8
A názáreti Szent Család ünnepe.....	8
Egy megtalált kincs	9
Francia diákok látogatása a Mindszenty Gimnáziumban...	10
Ajándékok szeretteinknek	10
Fiataloknak	11
A Szent Család Óvoda tervei.....	12

GONDOLATOK SZENT CSALÁD VASÁRNAPJÁRÓL

„Vigaszt hirdetek, vigaszt hirdetek néked én népem!

Hamar itt lesz már üdvösséged

Miért emésztődsz gyötrő bánatban?

Mikor a szenvedés megújít téged!

Megváltalak! Nem kell már félned!”

Szerintem a legszebb adventi énekünkől származik a fenti idézet. Szent Család vasárnapjára gondolva először ez jut az eszembe.

Gondolatok kavarnak bennem, beszélgetések fiatal házasságokkal, akik még nem mernek gyermeket vállalni, mert nem érzik, hogy megfelelőek ehhez az anyagi körülményeik, és házaspárokkal, akik már „lehúztak” tízhúsz évet egymás mellett, de ez idő alatt elfogyott a szeretet, kiüresedett, elszegényesedett a házasságuk. Ahol a gyerekek már kirepültek, s ez is megszűnt, mint összetartó erő.

Mindez számomra szívbe markoló valóság. S itt nem európai jelenségről van szó.

Hívő, rendszeresen templomba járó emberek, s egyszer csak összeomlik körülöttük a világ.

Mi vagyunk a világ világossága? Mi vagyunk a föld sója?

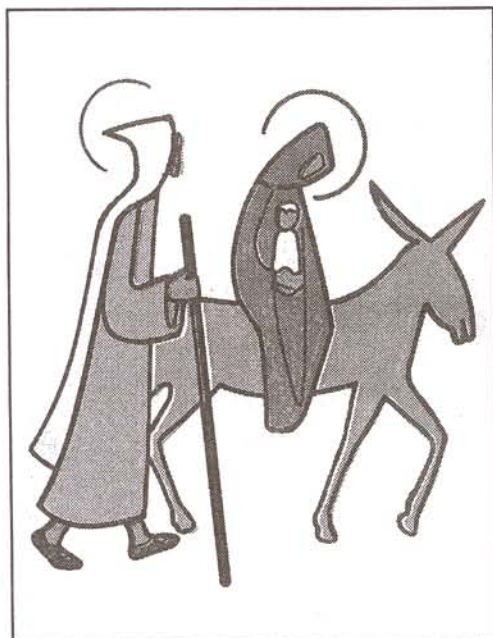
Ki az, aki bennünket „irigyl”? Aki megkérdezi: -Mondd, mi a titkod? Hogy csinálod? Szeretnék közelebb tartozni, hogy én is ilyen lehessenek!

A választ keresve akadt a kezembe John A. Hardon S. J. könyvecskéje „A katolikus család a mai világban” címmel.

Mélyen elgondolkodtatott mindjárt az első fejezet. A Krisztus előtti pogány világot elemzi. Abban az időben nem vették komolyan a házasságot, családot. A művi terheesség megszakítás általános gyakorlat volt, számos fogamzásgátló módszert ismertek, de akinek a fentiekre nem volt elég pénze törvényesen is megölhette újszülött gyermekét, ha úgy ítélte, nincs rá szüksége. Ennek nem szelídebb, de legalább minimális esélyt adó formája, amikor kitették a gyermeket az utcára.

A válás természetes dolog volt, még az Istenben hívő zsidóság körében is. Mi okozta mindezt?

Az ember azáltal, hogy Istentől elfordult, elvesztette a megszentelő kegyelmet, s minthogy azt nem tudta továbbadni az utódainak, annak hiányát adta tovább. Ez az eredeti bűn, amelynek során az egyes ember elveszítette erkölcsi szilárdságát, természeténél fogva hajlik a rosszra. Lusták vagyunk, irigyek, könnyen méregbe gurulunk, torkosak vagyunk és így tovább. Értelmünk tompa meglátni a jó utat. Az eredeti bűn megfertőzte a társadalmat, s annak alapját, a családot is. **DE!** Isten csodálatos megoldást „eszelt ki”!

(Folytatás az 1. oldalról! ⇨)

Emberre lett, hogy megváltsa a világot. Megváltotta az egyes embert és megváltotta a családot is. **Krisztus személyes példájával és tanításával megmutatta milyen is az Isten által teremtetett igazi család.**

Szeretet, tisztaság, türelem, hűség.... sorolhatnám. A szeretet himnusza összefoglalja mindazt, ami jellemzője a keresztyény házasságnak. **Utópia! Megvalósíthatatlan álmom!**

Ilyen család nem létezik! Nos, úgy tűnik az első századok keresztyeinek még ment a dolog. Feltűnt a környezetüknek, hogy egymást, sőt az ellenségeiket is mennyire szeretik. Nem hinném, hogy születetten jobb emberek voltak.

Mi tehát a **KÜLÖNBSÉG? Mi az, amit mi elfelejtettünk, amire nem figyelünk?**

Úgy érzem hagyjuk, hogy a környezetünk álláspontja, amely sok hasonlóságot mutat az ókorival, mert az emberi természet nem változik - beszivárognak az életünkbe, és inkább alakítjuk a hitéletünket a környező elvárásokhoz, mintsem konfliktusba kerülünk vele, még ha a saját boldogságunk megy is rá. Különben is sokkal kényelmesebb saját önző természetünk szolgálata, mint az áldozatvállalás, amely a krisztusi megoldásoknak bizony velejárója.

De nem lennék igazságos, ha megmaradnánk ennél a gunyoros hangnemenél, hiszen ismerek házaspárokat, ahol a jóakarát, áldozatkészség, pozitív hozzáállás nem hiányzott, mégis tönkrement a házasságuk. Sokszor egészen apró, lényegtelennek tűnő dolgok, sérelmek miatt, amelyeket eleinte talán szeretetből nem beszélnek meg a házastársak /miért bántsam meg ilyen aprósággal/. Ezek idővel az egész házasságot megmérgezik.

Nem saját kútfőből merítem a megoldást, hiszen valahányszor bajba került embertársammal beszéltem, csak félelemmel vegyes hálát adtam Istennek, amiért a mi házasságunk még él. Éreztem, sokszor milyen kevésen múlik, hogy valaki állva marad-e vagy elbukik.

Isten nem hagyta az embert magára, miután a lehetetlennek tűnő feladatot kiosztotta. A fenti szerző három fontos dolgot emel ki, amivel Isten segíti az embert, hogy boldog legyen: az **imádságot**, a **szentáldozást** és a **szentgyónást**.

„Isten kegyelme nélkül nem, hogy növekedni, de kitartani sem lehet a szeretetben. A kegyelem legfontosabb forrása számunkra az **imádság**. A hitvesi szeretet kudarca legtöbbször az imádság kudarcában gyökerezik. Ha a hitvestárs hűtlen volt, ha a gyermek hálátlannak bizonyult, nem imádkozhatunk kevesebbet, hanem éppen többet... több alázattal és több bizalommal. Miért? Mert az Úr ezt ígerte: **Bármit kérhettek az én nevében, meg fogom adni nektek.**”

A másik nagy segítségünk a **szentáldozás**, amelyen keresztül Isten kegyelme árad ránk. „Az Oltárisztentségben ugyanaz a Jézus van jelen, aki a kánai menyegző csodáját művelte, és Ő kész megtenni azt a csodát is, hogy önző embereket szerető családok önzetlen tagjaivá változtasson.” „Még egy eszköze van annak, hogy a házasság megmaradjon a krisztusi szeretetben: a **szentgyónás** szentsége.”

Úgy érzem, aki már nem találja az imádság hangjait a csalódottság, keserűség fásultság miatt, a megtérés és megbékélés, vagyis a gyónás szentségében újra megtalálhatja, átélheti Isten szeretetét.

Igen, azoknak sikerül **derűvel**, növekvő szeretettel, életkedvvel **ÉLNI** az életet, akik ma is, mint az őskeresztyény korban, mélyen átélnek a szentségeket, komolyan veszik Isten szavát és szeretetét. „**Hiszek Uram, Segíts hitetlenségemen!**„

A családba beletartoznak a gyermekek is. Talán nem jellemző az ókori kegyetlenség napjainkban, keresztyén családokban semmiképp, de a fogamzásgátlás kérdése bizony ott is élesen jelentkezik, sokszor van bennünk félelem az anyagi nehézségektől, egészségügyi problémáktól, attól, hogy szakmailag lemaradunk, esetleg állásunkat veszíthetjük, amíg a gyer-

mekek lekötnek bennünket. Nem vonz mindenkit az esetleg rossz közérzettel, elhízással járó terhesség állapota sem. A közgondolkodás ebbe az irányba terel, s számtalan az Egyház és a keresztyén ember számára el nem fogadható megoldást is kínál.

Nem lehet tanácsot adni, hiszen mindenki maga éli az életét, más emberek teherbírását nem ítélem meg. Hiszem azonban, hogy aki Istenre és Istenben bízva él, meg fogja találni a megoldást anélkül, hogy a belső békéjét elveszítené. A mi esetünkben nyolc gyermek vállalását jelentette ez, s mindketten úgy érezzük: Isten ajándékaként kaptuk őket.

Nagyon fontosnak tartom, hogy a **keresztyén családok közösséget alkossanak**. Sok nehézségen átlendíthet egy házaspárt, a gyermeknevelésben óriási segítség, sőt bizony anyagi segítséget is jelent sokszor egy szerető közösség.

Plébániánkon több családos közösség is működik.

A családfeesztivál egyik célja is az, hogy segítséget, megoldási javaslatokat, követhető példákat mutasson nekünk a családi élet során felmerülő problémákban.

Így hallhattuk Dr. Gorove László előadását jegyesoktatásról, házasságkísérésről. Azóta elküldte az anyagot írásban is. Valamennyiünknek jót tenne, ha átélmélkednénk.

A házasságok megújulását szolgálják a Házashétvégék is.

A Schönschstadt-i családmozgalomnak is élnek képviselői, közösségei körünkben.

Azt gondolom, minden család megtalálhatja a vérmérsékletének, korának, stílusának megfelelő közösséget a városban, csak nem szabad feladni a keresést. A fent említett közösségekről a plébánián lehet érdeklődni.

A fenti gondolatokkal kívánok mindenkinek kitartást az imában, Isten áldását a családi életére és belső megújulást az új esztendőben.

Bodó Erzsébet

A Mária Magdolna Plébánia Jubileumi Évkönyve

Ebben a jubileumi évben úgy éreztük, hogy szükséges egy kicsit megállni és az egyházközség elmúlt éveiben történt változásokat és a jelen helyzetünket értékelni. Ennek kapcsán bontakozott ki az a gondolat, hogy egyházközségünk minden érdeklődő tagja számára be kellene mutatni plébániánk életét, hisz közösségünk nagy létszáma miatt nem ismerjük egymást és mások törekvéseit, tetteit. Jó lehetőség erre egy plébániai ismertető, vagy évkönyv megjelentetése. A szándék azonnal megértésre, sőt támogatásra talált. Az egyházközségi képviselőtestület vállalta a kiadás költségeinek megelőlegezését, plébánosunk, káplánjaink, a különböző, plébániánkhoz kapcsolódó szervezetek, közösségek tagjai lelkesen kezdték írni saját csoportjuk létrejöttének, működésének történéseit. Még volt plébánosunk, dr. Szabó Gyula is örömmel vállalta a közreműködést.

Az évkönyv összeállításánál figyelembe vettük, hogy az évvégén felolvasott statisztikai adatokban jobban el tudunk mélyülni, ha azokat írott formában láthatjuk. Megemlékezünk rendezvényeinkről, nagyobb eseményekről (lelkigyakorlatok, elsőáldozás, bérnálás, szoboravatás...) is. A plébániánkhoz ezer szállal kötődő Mindszenty József Általános Iskola és Gimnázium életére azonban nem tér ki az évkönyv, mert az iskola rendszeresen, évente ad ki évkönyvet saját tevékenységéről.

Sajnos terjedelmi okok miatt néhány társunkat önmérsék-

letre kellett felszólítani, másokat viszont biztatni kellett, amikor alkalmatlanságukat emlegették. Ezt az évkönyvet ugyanis nem írók, irodalmárok írják, hanem a különböző közösségek lelkes tagjai, akik sokkal járatosabbak csoportjuk tevékenységében (éneklés, imaközösség vezetés, felújítási munkálatok szervezése árokásás a templom mellett stb.), mint a fogalmazásban. Mindezek a hiányosságok biztosan érződnek majd az évkönyvben, mégis szeretettel ajánljuk, mert így ismerhetjük meg azokat a csoportokat, közösségeket, melyekben társaink lelkesen és odaadóan dolgoznak, s amelyekből erőt merítenek a mindennapokra.

Reményeink szerint a **Jubileumi Évkönyv 2001 év januárjában jelenik meg**. Ne a hibákat keressék benne, hanem a közölt információ tartalmát és a szerkesztők jó szándékát is.

Tájékoztatási munkacsoport

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

Kedves édesapák és édesanyák!
Szeretnénk elmondani, milyen karácsonyi ajándékokra vágnak a gyermekek.

Ajándékozd meg gyermekedet idővel!

Halazd el sürgős munkádat, tedd félre, amit terveztél és azt add, ami a legfontosabb: legyél együtt minél többet gyermekeddel.

Ajándékozz türelmet!

Ne essen nehezedre nyugodtan leülni vele, meghallgatni és válaszolni ezer kérdésre, bár tele van gonddal, nyugtalansággal.

Ajándékozz szelídséget!

Hárítsd el útból az akadályokat, de ne arra tanítsd, hogy elkerülje az élet akadályait.

Ajándékozz őszinteséget!

Egyengesd útját, irányítsd növekedését, hogy ne érezze magát idegennek ebben a világban.

Bocsáss meg!

Vedd figyelembe, hogy gyermeked sokkal fiatalabb nálad és nem a te mértéked szerint ítéld. Bocsásd meg azt is, hogy nem sokkal jobb, mint te voltál gyermekkorodban.

Ajándékozz gyermekednek kitartást!

A te jelenlétedre és oltalmadra feltétlenül szüksége van gyermekednek. Ha nem támaszkodhat rád, hova menjen, kire bízza magát?

Adhatsz bármilyen kedves, drága ajándékot, ha önmagadat nem ajándékozod oda, semmit sem adsz karácsonyra.

Felkészülés az Úrjövetre

„Ne félj!”

„Ne félj, Mária! Kegyelemet talál Istennél, gyermeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni.” (Lk 1,30-31) Korzenszky Richárd atya, tihanyi bencés perjel, aki az adventi lelkigyakorlatot tartotta, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén az evangélium legfontosabb üzenetének mondta: Ne félj, Mária! Pedig lett volna oka félni, ami előtte állt, bizonytalannak tűnt. De Mária így válaszolt: „Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek hát be rajtam szavaid.” (Lk 1,38)

Sokszor fél az ember, tele vagyunk félelemmel. Félünk az utcán, a kisgyerek fél a sötétben, félünk a családtagoktól, az állítólagos jóbarátoktól, önmagunktól. Az evangéliumban újra és újra felhangzik: **ne félj!** „Ne féljete! Mert nagy örömet adok tudtul nektek. Ma megszületett a Megváltótok, Krisztus, az Úr ...” (Lk 2,10-11)

Ádvent van, karácsonyra készülünk, ez a várakozás, az Úrjövet ideje.

Az ember mindig vár valamit, vár a találkozásra, az ünnepre, életünk méltó befejezésére, biztató, jó szóra, rokonok látogatására, gyógyulásra, magányos a társra, a feladat nélküli, hogy felfogadják. Tele vagyunk félelemmel és várakozással, az emberi élet jövő nélkül nem élet. A sötétség mostanában mintha világméretű uralomra törne, s mi azt várjuk, hogy felragyogjon az igazi fény.

Az atya Tihanyból jött, bencés. Tihanyi szláv szó, azt jelenti csend, csendes. A bencések központi gondolata a rend. A béke amire mindannyian vágyunk az a nyugalom, ami a rendezettségéből ered. A szűkebb világ rendjére állandóan ügyelni kell. A rendet nem rakni, hanem tartani kell. Hogy magunkat, környezetünket rendben tudjuk tartani, kívülről, felülről jövő energiára van szükségünk. Ezt az energiát az

imádsággal tudjuk megszerezni: Uram, Istenem, nem én vagyok ura ennek a világnak, hanem Te. Ha nem imádkozunk, a dolgok rendjében valami felbillen.

A Paradicsomban azért érdekes az oroszlan, mert nem árt. Izajás próféta jövődőlésében (Iz 11,6) a Messiás országában „...együtt lakik a farkas a bárányal, és a párdúc együtt tanyázik a gödölyével. Együtt legelészik majd a borjú s az oroszlan...”. A dolgok valamikor rendben voltak, s a megváltás segít hozzá bennünket, hogy újból rendben legyenek. Az ember az elveszett Paradicsom békéje után vágyik, hogy rendben legyünk önmagunkkal, társainkkal, az egész világgal. Tekintsünk magunkba, hogy azok vagyunk-e, aminek mondanak bennünket, aminek látszunk. Mindenkinek szembe kell néznie az identitás kérdésével. Nekünk különösen, 2000 és 1000 év távlatából, hogy valóban keresztények, valóban magyarok vagyunk-e, hisz tele vagyunk félelemmel, rendezetlenséggel. A békességhez, nyugalomhoz, rendezettséghez szükséges, hogy otthon találjuk magunkat az Isten teremtetten világban. Isten világában, aki a rendezettséget alkotta és elhelyezte benne az embert, hogy művelje és gondozza azt. El kell gondolkodnunk, hogy művelői vagyunk-e a világnak, vagy helyüket kereső, rohanó emberek. Nem a pénz, a hatalom az úr, hanem Jézus Krisztus, aki elrendezi a világot. Próbáljunk Jézusnak megfelelni, s kérni: Istenem add, hogy hívó szavadra mindig figyelni tudjak, hogy félelem nélkül éljek, nyisd meg szememet, szívemet, hogy az örömhírben életet találjak.

„Tibériusz császár uralkodásának 15. esztendejében... Annás és Kaiás főpapok idejében az Úr szótát

intézett Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában...: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit... és minden ember meglátja az Isten üdvösségét.” (Lk 3,1-6) Urunk, küldj követeket hozzánk ma is, akik utadat előkészítik, akik Érted és nem önmagukért élnek, adj bocsánatot és kegyelmet, hogy előkészíthessük utadat, hogy megvalósuljon a Te országod.

A kereszténység nem mese, hanem valóság. Az evangélium üzenete, hogy konkrét helyen, időben, konkrét emberekhez szólt Isten ígéje. Nem akárhol élünk, hanem itt, most, nem akármilyen nyelven beszélünk. Hallottuk Isten üzenetét: Ne féljete! Az örömhír Máriához, a pásztorkhoz, Péterhez és a tanítványokhoz, mikor Jézus a vízen járt „**én vagyok, ne féljete!**” (Jn 6,20), a feltámadás után (Mt 28,5-6,10). Az üzenet mindannyiunkhoz szól. Feladatunk készíteni az Úr útját, teremtsünk békét önmagunkban, társainkban, a világban. Felelősek vagyunk, hogy ember embernek ne farkasa, hanem krisztusa legyen.

Mi is a pusztaság? Ószövetségi emlékeket idéz, a kivonulás után Mózes 40 évig vándoroltatta a népet a pusztában. A pusztaság a vándorlás helye, Jézus megkísértésének helye. Ahol nincs semmi, nincs mihez mérni a távolságot. Elbizonytalanodik minden. A labirintust is jelenti, ahol bolyongani lehet. A pusztaság az, ahol át kell menni és meg kell hallani a Szót. Néha mindannyiunkra rátör a félelem, nem világos, hogy honnan hová és miért megyünk, s a dolgok miért pont velünk esnek meg. Az evangélium központi üzenete: **Ne féljete!** Krisztus a Nap és Világ, hozzá kell igazítanunk életünket. Megtettük-e? Kik vagyunk? Keresztények, magyarok, magyar keresztények? Mi a kereszténység, mi a magyarság? Valahová tartozás. A kereszténység nem csak egyszerű ismeret. Azt is tudnunk kell,

(Folytatás az 5. oldalon! →)

(Folytatás a 4. oldalról! ⇨)

hogyan Jézus mikor, hol élt, milyen kultúrába született bele, hitünk igazságait, egyházunk történetét, a tanítványokat. A magyarságismeret még nem magyarság. **Az ismeret csak egy része a dolgoknak, a vállalással együtt lesz teljes.** Vajon azok vagyunk-e, aminek mondanak, ismerünk-e mindent és vállalunk-e mindent, amit kell. A magyarság sorsközösség, történelmi közösség, együvé tartozás, vállalat. Nem az számít, hogy ki milyen körülmények közül lép ki, hanem hogy ki hallja meg az isteni szót és eszerint alakítja-e életét.

Tudjuk-e értékelni, ami igazán érték, vagy visszakíváncozunk az egyiptomi húsfazékhoz. Elfelejtettük-e, hogy 12 évvel ezelőtt még minden iskolaigazgatónak jelentést kellett írnia az iskolai hittantanítás lemorzsolásáról. Elfelejtjük, hogy milyen adósság-katasztrófába taszították az országot, hogy amit termeltünk, az eladhatatlan volt. Visszavágyunk a gondoskodó államba, ahol kapni lehetett, a vállalat meg más kötelessége volt, gondolkodni sem kellett. Az érdekek előbbre valók, mint az értékek. Megyünk a könnyebb ellenállás irányába, megpróbálunk utánózni magatartásformákat, a könnyű életet.

Elfelejtjük, hogy ma senkinek nem lehet hátránya abból, ha életét keresztény módjára akarja élni. Elfelejtjük, hogy szabadok vagyunk, értékeinket, életünket Krisztushoz igazíthatjuk. Lekicsinyeljük a gyermekvállalást, a házastársi hűséget. Az eszközök egyre tökéletesebbek, a célok egyre homályosabbak. Az ember képes maga alá süllyedni, de felemelkedni is maga fölé, ha befogadja az Isten ígését. Vágyunk az elveszett Paradicsom után, valósággá válhat, ha befogadjuk Krisztust. Meg kell, hogy születessék bennünk Krisztus. Le-

gyen jövőképünk, tudjunk előre tekinteni és áldozatokat vállalni. Az ember szabadságra teremt - hivatást vállal, akkor lesz értelmes élete.

Az Úrjövét idején tekintsünk az Isten országának eljövételére. Az Úr egyszer és mindenkorra megszületett kétezer évvel ezelőtt. Imádkozzunk: Jöjjön el a Te országod. Az igazság, a béke és az öröm országa. Az igazság ellentéte a hazugság, a békéé, rendezettségé a rendezetlenség. Békében vagyunk-e önmagunkkal, tudjuk-e vállalni magunkat. Életünket a teremtett világ, a kozmosz rendjéhez kell formálni. A bűn kiszakadás a rendből, hátat fordítás az Isten akaratának. Jöjjön el a Te országod, de mit teszünk érte? Isten országának ügye, Jézus működése közügy. Sokan félreértették, félreértik, politikai Messiást akartak, akarnak belőle tenni. Jézus működése kezdetén kijelenti, térjete meg, alakítsátok át életeteket, mert közeleg az Isten országa.

Nem mindegy, hogy a társadalomban igazságtalanság van-e, vagy nincs, a dolgok helyükön vannak, vagy nem. Tudjunk a másság jegyében élni, elfogadni a másságot. Az apostolok mennyire különböző emberek, de ugyanaz lesz a feladatuk. Szent Benedek regulája tudomást vesz a különbözőségről. Nem vagyunk egyformák. A fiatalok az öregeket tiszteljék, az öregebbek a fiatalokat szeressék. Ezek aszimmetrikus kapcsolatok, de ha a helyén van mindenki, akkor kialakul a rend és a béke. A személyiség tisztelete központi fogalma az evangéliumoknak is. Figyeljünk oda Jézus működésére, mit csinál, mikor másságot lát. A házasságtörő asszony példája: „Az vesse rá az első követ, aki bűntelen közületek! ...Senki sem ítél el? Senki Uram.Én sem ítélek el. Menj, de többé ne vétkezzél!” (Jn 8,7-11)

Benne van a bűn elítélése, de a személyiség tisztelete is. Jézus azért jön, hogy megkülönböztesse a jót és a rosszat. Kell tudnunk élni és nem szabad összekevernünk az ocsút és a búzát. El kell ítélni ami rossz, de az embernek meg kell bocsátani. Mi a jó mi a rossz? Egyértelműen **jó**, ami szolgálja az életet, az egyénét, a közösségét. **Rossz**, ami árt az életnek, ami szemben van az igazsággal, a békével, az igazi örömmel.

Ádvent van, a sötétségből a fényre vágyunk. Tegyük rendet magunkban. Jelenlétünk által ismerjük fel az emberek az Istent, jótetteink által dicsérik az Istent. A vallásosság nem csak templombajárás, ki kell menni a világba, ahol az érdekek fontosabbak, mint az értékek, a tökéletes eszközök homályos célokhoz vezetnek, a technikai civilizációval nincs arányban a szív civilizációja. Minden generációnak ki kell alakítania a jézusi tiszta civilizációt. Újra végig kell járnia a fejlődés útját, hogy különbséget tudjon tenni a jó és a rossz között.

Mozgalmat kellene alapítani: minden nap mondjunk egy másik emberről mindig másokról valamit jót.

Kérjük Istent, hogy tudjuk

- észrevenni, hogy van szép is, nem csak nyomorúság,
- szeretni a szépet és a pozitív élményeket megosztani,
- olyanról beszélni, ami békét teremt,
- minden jónak a forrása a Te szereteted.

Kérjük, nyisd meg szívünket a megvetettek, lenézettek iránt, hogy hatalmasabb legyen bennünk a szeretet, mint a gőg és a büszkeség.

Zimonyi Emerika

A család szerepe a hitoktatásban 4.

A közösséghez tartozás megerősítése

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha.” (Jn 6,35)

A szentségi felkészülés úgy és akkor lesz a keresztény közösség élő tagjává, ha a szentség felvétele valóban találkozás lesz Istennel. Az első áldozás, az eucharisztikus találkozás egyben a gyermek egyházba lépésének csúcspontját jelenti. A tapasztalat az, hogy a hitoktatásra járó gyerekek közül elsőáldozás után csak azok járnak rendszeresen szentmisére, akik szüleikkel, vagy barátaikkal együtt mennek.

Az első szentáldozás után különösen oda kell figyelni arra, hogy szokássukká válják a gyakori áldozás.

Kellő odafigyeléssel szorgalmazzuk őket, hogy hetenként vegyenek részt a szentmisén és áldozzanak.

A szülőknek itt elengedhetetlenül fontos és elsődleges szerepe van. Sajnos egy-egy hittanos csoportban nagyon kevés azoknak a gyerekeknek a száma, ahol a vasárnapi szentmise a közös családi vasárnap része. A szülők többségére az a jellemző, közömbösek maradnak elsőáldozás után is, vagy befejezettnek tekintik gyermekük „keresztény nevelését”. Ha azonban nem akadályozzák gyermeküket abban, hogy vasárnap elmenjenek szentmisére, már tettek és segítettek valamit.

Természetesen ebben a helyzetben már a hitoktatónak van nagyon fon-

tos szerepe. Tudja, hogy még nagyobb felelősség hárul rá az elsőáldozást követő eucharisztikus nevelés során.

El kell követnie mindent, hogy a hittanos közösségbe tartozó minden gyermek számára fontosak és vonzóak legyenek a vasárnapi együttlétek. Ha minden vasárnap tanítvánnyal együtt vesz részt ha lehetőség van rá, a diák misén és erre a hitanórákon mindig közösen készülnek, akkor fokozatosan eredményes lehet az eucharisztikus lelkiség kialakítása. A közös szentmisék, a közös szentáldozások, a kis közösséget lassan, de beépítik a nagyobb templomi közösségbe.

Nátrán Józsefné
hitoktató

A hónap szentje:

Egy szentéletű feleség:

Batthyány Lászlóné Coreth Mária Terézia

Ismét egy olyan hónap, amely nagyon sok örömet, szeretetet és meglepetést tartogat a számunkra. December. Advent és karácsony. Amikor arról beszélgettünk, hogy kiről írjunk a szentek közül, választásunk egy olyan személyre esett, akit nem találhatunk a kanonizált szentek között. Életét megismerve azonban úgy gondoljuk, elfoglalta helyét a szentek közösségében.

Batthyány Strattmann László élete mindenki számára ismerős. Feleségének, Coreth Mária Terézia grófnőnek nevét és életét azonban csak kevesen ismerik. Nem csak odaadó hitves és szeretetre méltó édesanya, hanem férjének legbensőbb munkatársa is volt. Mindig mindent megbeszéltek egymással. Házasságuk felhőtlen és

boldog volt. 14 gyermekük születet, három kiskorában meghalt.

A szülők minden gondolata gyermekeik körül forgott. Arra törekedtek, hogy belőlük istenfélő becsületes embereket neveljenek. A szülők tekintélye egyforma volt, de a gyerekek inkább édesanyjuktól tartottak. A szülők a tekintélyt önzetlen szeretetből nyerték el. Ez a viszony azonban nyitott és bizalmas volt köztük. Az édesanya a hivatásának tekintette nagy családja nevelését.

Adventben üres jászolt állítottak. A gyerekek ebbe várták a kis Jézust. Mindenkinek volt egy báránkjája a jászol körül. Aki jobb volt, annak a báránkjája közelebb került a jászolhoz, a rosszabbé pedig távolabb. Karácsony estéjén aki a leg-

jobb volt, az állt legközelebb a kis Jézushoz.

A férj és a feleség egymás iránti kölcsönös szeretete az évek elmúlásával egyre növekedett. Coreth Mária Terézia férje számára az életszentség forrása lett. Köztudott, hogy László házassága előtt élte az akkori előkelő, gazdag ifjú könnyelmű életét. Házassága és felesége befolyása indította el az életszentség útján és így együtt, egymást segítve lettek szentek. Batthyány Strattmann László felesége zsolozsmáskönyvébe (valószínűleg közvetlen halála előtt) a következőt jegyezte be: „Isten áldjon meg, drága szívem, ne félj, mert Ő velünk van!”

A QUO VADIS ifjúsági közösségből: Berényi László

Megszólított az Úr

Milyen gyakran emeljük mi, keresztények a kezünket keresztvetésre -- az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Elgondolkodunk-e néha a kiejtett szavakon? Mily fölséges a Három Személy az Egy Istenben? Mint hitünk alapját fogadjuk el a Szentháromságot, -- de törekszünk-e a „rejtett istenség”, a Szentlélek felkutatására?

Gyermekként hallottam először az Úrról, milyen jóságos azokhoz, akik félik Őt. Szívem érezte a Fiú szeretetét. Ébredő értelmem igyekezett visszaigazolni jelenlétét. Teltek az évek, s én növekedtem testben, lelki növekedésem ballagott utánam.

Később, életem delén lett igényem változni, hitemet erősíteni. Megtapasztaltam, hogy az én akaratom egyedül kevés, ezért elvégeztem Kőszegen a cursillót. Kezdtém érezni, hogy csodák történnek bennem (könnyebb a rosszat leküzdeni, elviselni a vélt és valós bántást, lelkem sebeit gyógyítani...). Megértettem szívemmel, lelkemmel, eszemmel, hogy segítségemre jött az Úr.

Én tettem Felé egy lépést, Ő százat tett felém. Újra meghívott, lépjek még közelebb Hozzá, hogy Szent Lelke teljesen megújíthassa életemet.

Hívását meghallva jelentkeztem a Szentlélek Szemináriumra. A szeminárium 8 hetes időtartama alatt Rafael testvér lelki vezetése mellett

- megtapasztaltam az Atya Isten kiáradó szeretetét,
- megéreztem az Úr Jézus megváltó kegyelmét,
- megértettem, hogy boldogságom záloga Jézus befogadása.

E boldogító érzés fokozódott bennem, mikor készen álltam arra, hogy Jézus különleges ajándékát a Szentlelket magamba fogadjam.

Hetekig készültem imádsággal, Szentírás olvasással, elmélkedéssel a **Nagy Találkozásra**.

Átgondoltam, mi az, ami gátolhat a Lélek befogadásában (kishitűség, kísértések ...).

Számba vettem milyen adományokat kérjek a Szentlélektől.

Először azt gondoltam, hogy semmit sem kérek, hisz Ő tudja mi kell nekem, minek örülnék.

A Szentlélekkel való Nagy Találkozásra, a lélek-keresztségre Botfán, a Nyolc Boldogság Közösségének kápolnájában került sor. Azok a testvérek, akik kézrátétellel imádkoztak a Lélek kiáradásáért megkérdezték tőlem:

- Mit kérsz a Szentlélek különlegesen fontos ajándékaként?
- Szeretetet -- válaszoltam.

S a Lélek megadta. Eljött és betöltötte teljes belsőmet. Úgy éreztem, szívem a kezemben dobog -- s én nyújtottam Jézus felé, aki előttem függött a kereszten.

A Szentlélekben való újjászületésem óta, e csodálatos kegyelem birtokában igyekszem még jobban ráhatározni az Úr gondviselő szeretetére. Megtanultam mindenért hálát adni, mindenért dicsőíteni az Urat, hisz „az Istent szeretőknek minden a javukra szolgál!” Róm. 8,28.

Kedves Testvéreim! Ki az a keresztény, aki nem szeretne belekóstolni a mennyei boldogság örömeibe földi élete során? Ehhez nem kell más, mint igent mondani az Úrnak, az Ő hívásának s Szent Lelke által magunkba fogadni Jézust. „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Senki sem jön az Atyához, csak énáltalam!” (Jn. 14,6)

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

Gillay József

Családi lelkinap

December 2-án adventi lelkinapot tartottunk a Zárdában. Elsősorban egyházmegyénk családait vártuk, de bárki részt vehetett egész napos programunkon. Szép számmal jöttek családok Kőszegről, Perenyéről, Rédicsről, Jánosházáról és Gencsapátiból. Nem tudjuk mért, de a **zalaegerszegiek nagyon kevesen voltak**, pedig a szentmiséken is hirdettük az időpontot. Mivel városunkban katolikus iskola és óvoda is működik, szomorú, hogy a keresztény családok nem tartják fontosnak az ilyen együttéléteket.

Az előadók, Papp Miklós és Ági, akik a Házas Hétvégés Régió felelősei Budapestről érkeztek. Míg e kedves, barátságos házaspár a kápolnában beszélt a felnőtteknek, addig a gyermekekkel tanítónők és óvónők foglalkoztak korosztályok szerint.

Ági és Miklós előadása nagyon tartalmas volt, s talán mindenki számára elgondolkodtató. Az elmélkedések után kiscsoportokban beszéltük meg a témát. Ez kiváló alkalom volt arra, hogy megoszthattuk egymással gondolatainkat, problémáinkat illetve megismerhettük egymást.

Az előadók elmondták: nagyon fontos, hogy számukra a házastárs legyen az első Isten után, akivel közösen, mindent megbeszélve, egyetértésben kell a keresztény életre, útra vezetni gyermekeiket. A gyermekek számára a legfontosabb dolog, ha azt látják, hogy szüleik szeretik egymást, minél közelebb érezzük magunkat egymáshoz, annál jobb a gyerekeknek. Mi állunk a legközelebb hozzájuk, mi jelentjük nekik a környezetet. Gyermekeinket házastársunkon keresztül kell szeretnünk: pontosan azért, mert ezek a ő gyerekei is.

VI. Pál pápa a „**szeretet civilizációjának**” nevezte a családot. Ági többször idézett II. János Pál pápa „Levelek a családokhoz” 1994-ben megjelent művéből.

A házastársak mikor édesapává és édesanyává válnak, felelőssé lesznek gyermekükért. Jézus tanított és életével példát adott. Ez minta! Nekünk szülőknek is ezt kell tenni. Ha csak a gyermek szükségleteit szolgáljuk ki, akkor ez csak az élet fönntartása, de nem élet adása. Mint szülők arra vagyunk hivatottak, hogy a gyermekünkkel kapcsolatos **minden cselekedetünkkel folyamatosan életet adjunk nekik**. Ez az életadás pedig kötelességünk a csecsemőkoron át, a felnőtt koron túl mindaddig, amíg élünk.

Az adventi lelkinapon ebéd után lehetőség nyílt a szentgyónás elvégzésére és természetesen szentmisével zárult a nap.

Köszönjük azok munkáját, akik a konyhán dolgoztak. köszönet az óvónőknek, tanítónőknek, szervezőknek és minden résztvevőnek. Isten áldását kérjük az emberek munkájára a családban és a közösségben. Jézus, a jó Pásztor nekünk is megismétli: Ne féljete! Veletek vagyok! „Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig!” (Mt. 18,20).

Kozma Gabi

Ajándékok, amelyek nem kerülnek semmibe!

Egy jó szót szólni, egy beteget felvidítani, óvatosan csukni be az ajtót, apróságnak örülni, mindenért hálásnak lenni, jó tanácsot adni, egy levél megírásával örömet szerezni, jogos panaszt nem melegíteni fel újra, nem tenni szóvá, amit a másik hibázik, levert hangulatot nem venni komolyan, nem sértődni meg egy félresikerült szó miatt, megtalálni a dicsérő, elismerő szót a jóra, megtalálni az együtt érző szót a megalázottnak, találni egy tréfás szót a gyerekeknek, elismerni az elkövetett helytelenséget, bizonyos dolgokra aludni egyet, mindenre rászanni a kellő időt és gondot, és **MINDENBEN ÉS MINDENKIT SZERETNI!**

A názáreti Szent Család ünnepe

Ez a vasárnap a szent születés nyolcadában egyúttal a názáreti Szent Család ünnepe is.

Isten Fia a Szűz segítségével jött a világra, akinek neve Mária volt. Isten Fia Betlehemben született és Názáretben nevelkedett egy becsületes ember védelmében, akit Józsefnek hívtak.

Jézus kezdettől az ő nagy szeretetük középpontja volt, gondos és gyöngéd szeretetüké. Ő volt a szülők hivatása, Ő volt az inspirációjuk, Ő volt életük nagy misztériuma. Jézus „gyarapodott bölcsességben, korban és Isten és emberek előtti kedvességben” (Lk 2,52). Engedelmes volt és alázatos, amilyen egy fiúnak szüleivel szemben lennie kell. Jézusnak ez a názáreti engedelmessége Máriával és Józseffel szemben betölti csaknem egész életét, melyet ezen a Földön leélt, és épp ezért a mennyei Atyával szemben tanúsított megszakitatlan engedelmességének is ez a leghosszabb időszaka. Jézus nem szentelt ennyi időt a Jó Hír elmondásának sem, a kereszthalállal együtt.

A Szent Család ünnepén az Egyház jókívánságait kiterjeszti a világ minden családjára a liturgián keresztül. Szent Pál leveléből csak egy mondatot szeretnék most kiemelni ennek kapcsán: „Krisztus békéje töltsen be szíveteket, hiszen erre vagytok hívatva” (Kol 3,15).

A béke valójában a szeretet jele és annak megerősítése egy család életében. A béke a szív öröme, vigasztalás a napi gondok közepette. A béke az a támasz, amit a férj és a feleség nyújtanak egymásnak, és amit a gyerekek megtalálnak a szülőkben, a szülők a gyerekekben.

A világon minden családnak ilyen békét kívánok.

II. János Pál pápa

Olvasói levél:

Egy megtalált kincs

Részletek egyházközségünk egyik volt tagjának vallomásából, az evangéliumban szereplő kincs megtalálásáról.

Három hónap telt el azóta, hogy beléptem az **Assisi Szent Ferenc Leányai Kongregáció** betegápoló rendjébe. Az elhívásról és a hivatásomról szeretnék írni, melyet a következő példabeszéddel szemléltettek: „**A mennyek országa hasonlít a szántóföldben elrejtett kincshez, amikor egy ember megtalálta, újra elrejtette, azután örömeiben elment, eladta mindenét, amilye csak volt és megvette a szántóföldet.**” (Mt 13,44)

Az Úr tapintatosan és gyengéden vezetett erre az útra. Gyermekfejjel azt gondoltam, mint sok fiatal, hogy férjhez megyek, anya leszek és családi életet fogok élni.

Az utóbbi 3-4 évben értek meg bennem a szerzetesi hivatás „elrejtett kincsei”, Jézus kezdett apácává formálni. Igazi, súlyos keresztekkel küldött folyamatosan. A lelkemet egy formátlan üveghez hasonlítottam, melyet szeretetével felhevített, a nehézségek közepette újra és újra alakította, csiszolta, gondosan nézegette, hogy hol van nem odaillő rész. Ezt teszi ma is, és ez a jó. A Mester alkotását „összetöri” és újjáépíti.

Visszaemlékszem a középiskolai időszakra, amikor varrónőnek tanultam. Ott tapasztaltam, hogy a megpróbáltatások gondolkodásom példaként az osztálytársak meg nem értésére a hitem miatt, a sokszori kiközösítések, a megaláztatásokra mennyire megerősítették Jézus iránti, baráti kötelékemet.

Az iskolák befejezése után három évig varrónőként dolgoztam. Gyakoroltam a krisztusi életet, igyekeztem tettekre váltani az evangéliumot, melyért sokszor elutasítást, elnyomást, megaláztatást kaptam éveken át. Ezek által is formálta az Úr az életemet és gondolkodásmódomat. A szenvedés által nőtt a szeretetem Isten és az emberek felé. A szó szo-

ros értelmében vettem a Bibliát és a benne lévő „rejtett kincseket”, így az életem középpontja a **szeretet** lett! Elkezdtem dolgozni a főállásom mellett a **Karitás Szeretetszolgálatnál** és a **Máltai Szeretetszolgálatnál**. Gyönyörű titokzatos „megszál-lottság” vezetett az áldozatos útra, melyen a szeretet hevíttet.

1999 augusztusában az Úr egy lelki gyakorlatra, pontosabban a kőszegi **Cursillióba** hívott, és ott a három napos kegyelmi záporban gyökeresen megváltozott az életem. Még jobban megerősödve lelkiileg és hitben, a tanúságtétel minden formájában (tettben, szóban, életben) igyekeztem minden drága léleknek elvinni az örömhírt, bárhol is éltem. Amikor úgy éreztem, hogy már nem

is magamnak élek, (tudatosodott bennem, hogy Istennek szolgálom) feltártam lelki vezetőm és gyóntatóm Kirner Zoltán atya előtt szándékomat. Ő csodálatosan terelgetett a szerzetesi élet áldozatos útjára, amely mindent felülmúló, gyönyörű hivatás. Jézus akkor már szívembe oltotta az életem célját: meghívott a **Mária Légión** ifjúsági csoportjába, hogy a haldoklóknak és a betegeknek szívét Jézussal együtt megvigasztaljam. Emlékszem, amikor a fiatalok először hívtak kórházba, mondtam, hogy még nem vagyok rá

felkészülve, haldoklót még sosem láttam. Drága Megváltónk mindig megvárt, amíg úgy éreztem, hogy készen állok a feladatra és igent mondván valami ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy menjek. Itt ismertem meg a betegápolás-lelkiápolás szépségét, egyben nemes boldogító érzését a szívemben! Itt kaptam meg a betegápolási, szerzetesi hivatásomat.

Először elrejtettem azt a kincset, később azoknak az embereknek tártnam fel, akik közvetlen közelemben éltek. Örömben „eladtam” mindenemet, amim csak volt: pontosabban feladtam és elhagytam édes családomat, jó állásomat, igazi, értékes barátaimat, meleg otthonomat, kedves ismerőseimet, nem utolsósorban szívemhez közel álló templomaimat, benne a szeretett lelki atyákat, akik gondosan tanítottak, vezettek a hit útján. Ezek után „megvettem a szántóföldet”: 2000. szeptember 2-án beléptem a szerzetesrendbe. Számomra ez a szántóföld a budapesti rendház, ahová az Úr vitt.

Örömmel dolgozom a többi testvéremmel ezen a meghitt, szeretetteljes helyen. A meghívás olyan titok, melyet az ember lényé legmélyén fogad el és él meg. Ebben a szeretetben egész lényünket, testünket és lelkünket átadjuk Jézusnak, ahogyan Ő is átadta magát az embereknek a keresztes és a megsemmisülés, valamint a szegénység, a tisztaság és az engedelmeség által.

A kolostort meleg, puha jászolhoz tudnám hasonlítani. A „jászol” maga Jézus, aki gyengéden és féltve ringatja és szerelmével átöleli a benne lakókat. A „szalma”, ami körülvesz, az a testvéri szeretet és odaadás. Mindezt meg tapasztalni nagy kegyelem és nagy kincs!

Sok szeretettel írtam e sorokat, minden Kedves Olvasónak, meghálálva áldozatos imáikat. Kívánok boldog, békés, kegyelmekben gazdag Karácsonyt mindannyiuknak, és a Jóisten áldását.

Szeretettel: Simon Zsófia

Francia diákok látogatása a Mindszenty Gimnáziumban

Vegyes érzelmekkel telve vártuk a francia cserediákok érkezését iskolánkba és családkba. Azután eljött a nap, az a bizonyos nap. Két órás késéssel begördült a delegáció busza.

Különösen megható volt a régi francia-magyar barátok örömeinek látványa. Miután kellőképpen üdvözlöttük egymást, barátaink a hosszú, fáradságos út okozta éhséget iskolánk menzáján csillapították. Az ízletes ebéd és az ünnepélyes köszöntő után táskák alatt görnyedezve hazabaktattunk.

A programok nagyon sűrűre sikeredtek. Volt minden, mi szem-szájnak ingere. Meglá-

togattuk Hévíz városát is, amiről már hírhedt lakója, Fehér Nóri is sokat mesélt. (Bővebb felvilágosítás a 10. osztályban Nóritól kapható.) Ezután tovább indultunk a Festetics kastélyba, amelynek csodálatos pompája a versailles-i kastélyt idézte fel vendégeinkben.

Ezután Badacsonyon keresztül Tihany felé vettük az irányt. A lenyűgöző táj és az apátság megtekintése után újra Keszthely volt a célpont. Ott egy óra szabad idő állt rendelkezésünkre, hogy a kis balatonparti városkát bemutassuk barátainknak. Vidám hazautazással zárult a nap.

Aztán eljött a hétvége, amikor a programok megszervezése a családokra hárult. Az egyéni vagy csoportosan szervezett „weekend” után hétfőn hazánk fővárosát mutattuk be

barátainknak. A program nagyon színes volt. Mátyás templom, Halászbástya, közlekedési dugó és persze Parlament. Többek között hazánk történelméből is ízelítőt kaptak egy kedves, Misi nevezetű tolmács segítségével, aki arról is meggyőzte a francia lányokat, hogy azért nem rosszak a magyar fiúk.

A keddi nap egy részét iskolánkban töltöttük, majd közös látogatást tettünk a falumúzeumba, ahol lelkesen válaszoltak francia barátaink az általunk feltett kérdésekre.

Végül eljött a nem várt búcsú ideje. Délután ünnepélyesen elköszöntünk kedves vendégeinktől és megígértük, hogy

MÉG TALÁLKOZUNK!!!

a 10. osztályos tanulók

Vendégeink a Mátyás templom kapuja előtt

Megkérdeztük a Mindszenty gyerekeket, milyen ajándékokkal lépik meg szeretteiket karácsonykor? Íme egy-két vélemény:

„A magunk által készített ajándék sokkal jobb, mintha vennénk valamit, mivel abba a kis tárgyba belevittük a szívünket és a lelkünket.

Például:

magunk által írt vers,
rajz,
apróbb dalok,
jócsелеkedetek”

Simon Nikolett 7.a

„Pici szívem adom anyának, de ő azt nem tudja megfogni. Elég, hogyha érzi és látja, hogy jó vagyok.

Vagy talán almából készített díszet adjak neki?

Az is jó, ha hajtogatok vagy rajzolok neki valamit. Segítőkész leszek, azt adom neki. Mindenképpen olyat adok, aminek örül. Például elmosogatok, vagy felsöpörök. De neki az is elég, ha jó leszek, nem felelek vissza, kitakarítom a szobámat. Az is adomány, ha megteszek valamit, amit ő nem tud.”

Reizmüller Kata 7.a

„Szerintem pénz nélkül is sok ajándékot adhatunk szeretteinknek:

- jócsелеkedettel,
- versekkel,
- vagy valamit készítünk számukra,
- egy kedves szóval is kimutathatjuk érzelmeinket, szeretetünket.

Ilyenkor ellenségeinkkel is jó, ha kibékülünk, hisz nehéz szívvel gondolni rájuk a szeretet ünnepén kellemetlen dolog.”

Szalai Éva 7.a

Felnőttek! Ifjúság!

Könyörgök hozzátok, hogy bizonyosságotok által segítsétek azokat, akik nem tudják, hogyan éljenek szentül, különösképpen az ifjúságot, mert ők igen nehéz időket élnek. Különleges figyelemmel kísérjétek, hogy a sátán azon munkálkodik, hogy félrevezesse a fiatalokat. Mondjátok el nekik tapasztalataitokat és segítsetek nekik, hogy megoldhassák problémáikat. A fiatalok azt látják, hogy a felnőttek kábítószereznek, iszákosak, lövöldöznek és káromkodnak. Nem járnak templomba, csálnak a munkájukban és abortusz által elveszik a gyermekek életét már az anyák méhében. Ez ugyanolyan gyilkosság, mintha golyó által vennéd el megszületett kisgyermeketek életét. Nincs semmi különbség a kettő között. Sokan úgy gondolják, hogy az abortusz helyénvaló. Egyedül Isten az, aki életet tud teremteni és el-

venni. Ha az ember istent akar játszani, akkor igen komoly bajban van. Hogy lehetne más az ifjúság, ha a felnőttek is súlyos bűnben élnek? A felnőtteknek kell jó példával előljárni, hogy vezessék az ifjúságot, hogy lássák és szeressék az Istent, a családokban, a templomokban, az iskolában, a munkában és mindennapi életben.

A sátán azon munkálkodik, hogy mindenkit eltávolítson Istentől. Ne forduljatok el a gyermekektől! Ők mindig utánozni fogják szüleiket, ezért ünnepélyesen mondom nektek, szülőknek, hogy járjatok jó példával előttük, hogy utánozhassanak.

1993. október 13.

Ebben a hónapban imádkozzatok különösképpen a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Karácsony napján sok lélek kerül a mennybe.

Karácsony a ti Megváltótok, a Béke Fejedelmének születésnapja. Boldoggá tesz engem, ha a jászolnál imádkoztok, dicsőítve az én szeretett Fiamat, Jézust. Megáldalak mindnyájatokat. Ne felejtsetek el, hogy ez a nap rendkívüli pillanat legyen életetekben. Én veletek vagyok. Békesség a földön a jóakarátú embereknek!

Menjétek békével és szeressétek az Istent!

1993. december 13.

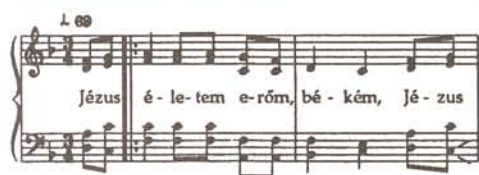
/ Égi Édesanyánk üzenetei gyermekeinek Belleville 1993-1998

Amikor gyerek voltam, úgy gondoltam, hogy ha egyszer megnövök, azok közé a felnőttek közé fogok tartozni, akiket gyerekként felnőttek ismertem. De rá kellett ébrednem, hogy őket utolérni sosem fogom. Ők is tovább idősödnek, a kortársaim pedig velem öregszenek. Ti látjátok-e már ennek az értékét?

6. JÉZUS, ÉLETEM, ERŐM, BÉKÉM

(Taizé)

Teréz Anya szavaival küldjük Barcelonába a taize-i találkozóra utazó fiataljainkat:

"Ennek az Új esztendőnek kezdetén határozzuk el együtt, mindannyian, hogy Jézusért és Jézussal fogunk élni, és hogy ebben az évben boldogok és szentek leszünk.

Legyen ez az év mindannyiunknak az imádság és az Istennel való egyesülés éve, és a mélyből fakadó, örömteli szereteté.

Kezdjétek azokkal, akik körülöttetek vannak, legyen elétté a szándék.

Köszönjük ügyes munkátokat!

Megfejtők figyelmébe!

A helyes megfejtők a plébániahivatalban átvehetik a jutalmakat:

László Eleonóra,
Sreit Nóra Natália,
Tóth Noémi,
Tótmárton Ágnes.

A Szent Család Óvoda tervei

A Szent Család Óvoda Isten szerető kegyelméből jött létre, hogy az Ő alkotó munkáját, melyet a világban végez, az emberek és a családok javára folytassa.

Nagy ajándék számunkra, hogy a Teremtő Isten eszközei, a Megváltó Krisztus segítői lehetünk, gyarló emberek. Hiszen nincs semmi érdemünk, csak szeretjük Istent, szeretnénk jó eszközei lenni és bízunk az ő kegyelmében, hogy alkalmassá is tesz minket erre a szép feladatra mindenhatóságával.

Talán ennek köszönhető, hogy itt más a légkör, más a „levegő összetétele”, nem a dolgozók miatt, hanem Isten Szent Lelke által, aki itt működik szüntelen. Nem véletlen, hogy kinőttük a két csoportot. Ebben az évben már nem tudunk minden kisgyermeket felvenni. A jövő esztendőben pedig már megvan a megengedett létszámunk az idejára gyerekek testvéreiből.

Kérem mindazokat, akik együtt éreznek velünk, imádkozzanak azért, hogy a következő tanévben lehetőségünk legyen a harmadik csoport elindítására. Kérem mindazokat, akik Istenért és gyermekükért vállalják az áldozatot, hogy hozzánk elhozzák gyermeküket, mielőbb jelezzék szándékukat, hogy legyen elég időnk a szükséges előkészületek megtételére.

Miért fontos számunkra a harmadik csoport? Az idejára családok különös kegyelmeket kapnak. Kézelfoghatóan megtapasztalják Isten gondviselő jószágát, bőséges gyermekáldását, akik ezeket az ajándékokat kérik és elfogadják. Megismerhetik az emberekben működő Istenszeretetet, a Szent Család védelmét. Számunkra pedig nagyon fontos, hogy minél több családban legyen béke, szeretet azáltal, hogy felismerik, ha urunknak Jézust választjuk, akkor lassan minden megváltozik bennünk és körülöttünk. Imádkozzunk hát együtt ezért a közös ügyért. Aki a Szent Család Óvodáért és a Mindszenty József iskoláért imádkozik egy rózsafüzért, annak ajándékozunk egy rózsafüzért az óvodában.

A családok érdeklődését szeretettel várjuk!

Címünk: Zalaegerszeg, Köztársaság u. 12.

Tel: 331-579

Farkas Zoltánné

Ökumenikus imahét lesz
2001. január 18-25.

A részletes programról a hirdetésekben
kapunk tájékoztatást.

Megjelent volt plébánosunk, **dr. Szabó Gyula** főiskolai tanár hat kötetből álló dogmatika könyvsorozatának ötödik része.

V. rész: A megszentelődés eszközeiről

A főiskolai jegyzet megvásárolható a sekrestyében 350.-Ft-os áron.

Örömmel közöljük, hogy az I-IV. rész is kapható a sekrestyében.

Szent Család Óvoda

2001. január 23-án kedden szeretettel várjuk **farsangi délutánra** jövődő óvodásainkat és minden érdeklődő családot a Szent Család Óvodába. Zalaegerszeg, Köztársaság u. 6.

A Szent Család Óvodában a **beiratkozás** február 12-től 16-ig tart. Szeretettel várunk minden érdeklődőt.

A Schönstadi **Családakadémia** előadás-sorozatot tart a Szent Család Óvodában. Az első találkozás 2001. január 13-án, 16 órakor lesz. Az előadás címe: Az otthonosság kegyelme. Szeretettel várjuk az érdeklődő házaspárokat.

Hálás szívvel köszönjük Kedves Támogatóink adományait. Nagy segítséget jelentett a Szent Család Óvodának az 1999. évi SZJ 1 %-ából és a Gyermekünkért 2000 Egyesület egyesületi báljából származó bevétel.

Farkas Zoltánné
a Szent Család Óvoda vezetője

**Kegyelemteljes,
békés,
szent karácsonyt
kívánunk minden Kedves Hívőnek!**

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója
Megjelenik kéthavonként.

Szerkeszti: a Tájékoztatási Munkacsoport

Főszerkesztő és felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91. 8901 Tel.: 92/ 312-157

Tipográfia: Frimmel Gyula

Szedés és szövegszerkesztés: "①-ségben az erő"

Nyomtatás: Göcsej Nyomda